

det vente, til jeg er væk," var hans enslydende Svar, naar Inspektør eller Forvalter foreslog et eller andet paatrængende Arbejde til Ejendommens Vedligeholdelse. „Det maa vel engang faa Ende med mig.“

II

Saa hændte det en Dag ud paa Efteraaret, at der uventet kom Fremmede til Gaarden. Vejret var uroligt, og den Syge havde haft en daarlig Nat. Endnu ved Middagstid var han ikke staaet op.

Gamle Barbara stod inde i sin Herres Opholdsstue og lagde et Par Tørv til Ilden, da hun hørte en Vogn køre ind i Slotsgaarden. Forskrækket løb hun til Vinduet. En nedslaaet Kalesje med to Herrer standsede nedenfor Herskabstrappen.

Den ene af dem kendte hun; det var Doktoren fra Randers. Men hvem var den skægløse Fremmede, der sad ved Siden af? Og hvad vilde det Menneske her?

„Er Mikkelsen bleven ren tumpet,“ udbrød hun højt, da hun saae, at begge Herrerne steg af Vognen og fulgtes op ad Trappen.

Helt ophidset skyndte hun sig ud i Forstuen og sagde her den Fremmede lige ind i Ansigtet, at han ikke kunde komme ind.

Doktoren traadte værdigt imellem. Men den Gamle stod som en Mur.

„A haar min Instruks,“ sagde hun paa et fremmedartet Jysk. „Det veed De jo aa saa møj godt, Mikkelsen.“

„Hør nu, Barbara! Denne Herre er Professor i Medicin ved Københavns Universitet ... er altsaa Læge ... og desuden en Ungdomsven af Godsejeren. Vil De gaa ind og melde, at Professor Hagen er her! De forstaar, at her er Tale om en Ordre.“

Hans Tone gjorde hende tvivlraadig. Hendes Øjne flyttede sig mistænksomt fra den ene til den anden af de to Mænd, som hun derpaa i Tavshed førte gennem Gangen ind i Herrens Værelse, der foruden Spisestuen og et Par Sovekamre var det eneste af Husets mange Rum, der var i beboelig Stand.